

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΩΝ

ΣΕ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗ ΑΚΙΝΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΤΗ ΘΥΓΑΤΡΙΚΗ ΤΗΣ:

Στ. Μπαλάνης

Αριθμός: 10/2003

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΕ ΤΑΚΤΙΚΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές της Β' Σύνοψης:
Γεώργιο Κάπο, Πρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ευάγγελο
Περλίγκα, Αντιπρόεδρο, Σπυρίδωνα Γκιάφη, Δημήτριο
Βούρβαχη, Θεόδωρο Μπάκα, Νικόλαο Γεωργίλη - Εισηγητή,
Κωνσταντίνο Βαρδαβάκη, Ανδρέα Μοσχανδρέου, Γεράσιμο
Σιμόπουλο, Αχιλλέα Ζήση, Σπυρίδωνα Μπαρμπασιτάθη, Νικόλαο
Κασσαβέτη, Χρήστο Μπαλντά, Ανάργυρο Πλαπή, Αναστάσιο
Πράσσο, Κωνσταντίνο Μουλαγιάννη, Αλέξανδρο Κασιώλα,
Γεώργιο Σαραντινό, Σπυρίδωνα Κολυβά, Γεώργιο Αμελαδιώτη

και Χρυσάνθο Παπούλια, Αρεοπαγίτες, (κωλυομένων των λοιπών Δικαστών της σύνθεσης).

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο κατάστημά του στις 19 Δεκεμβρίου 2002, με την παρουσία του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ευάγγελου Κρουσταλάκη και της Γραμματέως Μάρθας Ψαραύτη, για να δικάσει μεταξύ:

Της καλούσας - αναιρεσειούσας - υπερής οι πρόσθετες παρεμβάσεις: Ζαμβίας ή Ζαμπίας συζ. Χαρ. Μπιτούνη, το γένος Μ. Κουδουναράκη, κατοίκου Αθηνών, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ηλία Μπεσκένη.

Των καθών η κλήση - αναιρεσιβλήτων - καθών η πρόσθετη παρέμβαση (του Ταμείου Ασφάλισης Συμβ/ων Τ.Α.Σ.) - προς τις οποίες η κοινοποίηση των προσθέτων παρεμβάσεων των «Ταμείου Νομικών Ν.Π.Δ.Δ.» και «Συμβ/κού Συλλόγου Εφετείων Αθηνών-Πειραιώς-Αιγαίου και Δωδεκονήσου»: 1. Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ευάγγελο Γεωργόπουλο, χωρίς να καταθέσει προτάσεις και 2. ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ - ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρο της Γεώργιο Κοσμά και Ευάγγελο Περράκη.

Των αναιρεσιβλήτων - προσθέτως παρεμβαινόντων - προς τα οποία η κοινοποίηση της κλήσης: 1. Ν.Π.Δ.Δ., με την επωνυμία «ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΑΙΓΑΙΟΥ - ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Πολυχρόνη Μπίρη, χωρίς να καταθέσει προτάσεις, 2. Ν.Π.Δ.Δ., με την επωνυμία «ΤΑΜΕΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΩΝ (Τ.Α.Σ.)», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ανδρέα Κουτσόλαμπρο, χωρίς να καταθέσει προτάσεις και 3. Ν.Π.Δ.Δ., με την επωνυμία «ΤΑΜΕΙΟ ΝΟΜΙΚΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιό του Ευστράτιο Σουσίκη, Π.Ν.Σ.Κ., χωρίς να καταθέσει προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 1 Απριλίου 1996 αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας κατά των ήδη 1^{ου} και 2^{ου} των αναιρεσιβλήτων και την από 1 Απριλίου 1996 ανακοίνωση δίκης της ίδιας κατά των ήδη 3^{ου}, 4^{ου} και 5^{ου} των αναιρεσιβλήτων, που κατατέθηκαν στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Συνεκδικάσθηκαν με την από 1 Μαΐου 1996 παρέμβαση του 2^{ου} των αναιρεσιβλήτων υπέρ της ενάγουσας, με την από 13 Ιουνίου 1996 πρόσθετη παρέμβαση του 5^{ου} των αναιρεσιβλήτων υπέρ της ενάγουσας και τις ασκηθείσες στο ακροατήριο με προφορική δήλωση των πληρεξουσίων δικηγόρων, α) ανταγωγή

της «ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» και β) πρόσθετη παρέμβαση του «ΤΑΜΕΙΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΩΝ». Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 326/1997 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 2822/1999 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζήτησε η καλούσα-αναιρεσείουσα με την από 10 Ιουλίου 2000 αίτησή της.

Στη συνέχεια εκδόθηκε η 1337/2002 απόφαση του Β1' Πολιτικού Τμήματος, η οποία παρέπεμψε την υπόθεση στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου. Μετά την πιο πάνω απόφαση και την από 26 Σεπτεμβρίου 2002 κλήση της ήδη αναιρεσείουσας η προκείμενη υπόθεση φέρεται στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου τούτου

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Οι πληρεξούσιοί τους ανέπτυξαν και προφορικά τους σχετικούς ισχυρισμούς τους, που αναφέρονται στις προτάσεις τους (πλην εκείνων που δεν κατέθεσαν προτάσεις, όπως αναλυτικά αναφέρεται παραπάνω) και ζήτησαν οι μεν της αναιρεσείουσας και των προσθέτως παρεμβαινόντων την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης και των προσθέτων παρεμβάσεων, οι δε των 1^{ης} και 2^{ης} των αναιρεσιβλήτων-καθών οι πρόσθετες παρεμβάσεις την απέρριψή τους και καθένας την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

Ο Εισαγγελέας πρότεινε την απόρριψη των παραπεμφθέντων στην Ολομέλεια λόγω αναίρεσης, ως αβάσιμων.

Κατόπιν αυτών ο Πρόεδρος έδωσε εκ νέου το λόγο στους πιο πάνω πληρεξουσίου των διαδίκων, οι οποίοι αναφέρθηκαν σε αυτά που προηγούμενα είχαν αναπτύξει.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Νομίμως εισάγονται στην τακτική Ολομέλεια κατά παραπομπή με την 1337/2002 απόφαση του Β1 πολιτικού τμήματος του Αρείου Πάγου ο δεύτερος και ο τρίτος, από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, λόγοι της αίτησης για αναίρεση της απόφασης 2822/1999 του Εφετείου Αθηνών, σύμφωνα με το άρθρο 563 παρ. 2 εδ. β' ΚΠολΔ, διότι δημιουργείται ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος. Ειδικότερα δε για να κριθεί αν η διάταξη του άρθρου 84 παρ. 2γ του Ν. 1969/1991, με την οποία, με παραπομπή στο άρθρο 2 παρ. 6 εδ. β του Ν. 4171/1961, όπως ήδη ισχύει, προσδιορίζεται η αμοιβή του συμβολαιογράφου στο ποσό των 10.000 δραχμών για τη σύνταξη πωλητηρίων συμβολαίων, με τα οποία οι Τράπεζες μεταβιβάζουν περιουσιακά τους στοιχεία στις ιδρυόμενες από αυτές ανώνυμες εταιρίες διαχείρισης και ρευστοποίησης του ενεργητικού ή παθητικού τους, προσκρούει στις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1 και 22 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος σε σχέση και με την αρχή της αναλογικότητας.

II. Ο «ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ – ΠΕΙΡΑΙΩΣ – ΑΙΓΑΙΟΥ – ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ» Ν.Π.Δ.Δ., το «ΤΑΜΕΙΟΝ

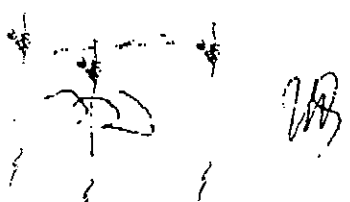
ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΩΝ (ΤΑΣ)» Ν.Π.Δ.Δ. και το «ΤΑΜΕΙΟΝ ΝΟΜΙΚΩΝ» Ν.Π.Δ.Δ. παραδεκτά, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 80 και 81 ΚΠολΔ, παρεμβαίνουν προσθέτως υπέρ της αναιρεσεύουσας, το πρώτον στην Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, με τις από 15.10.2002, 17.10.2002 και 9.11.2002 αντίστοιχα πρόσθετες παρεμβάσεις τους, που ασκήθηκαν με ιδιαίτερα δικόγραφα, τα οποία κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Αρείου Πάγου και επιδόθηκαν σε όλους τους διαδίκους, όπως δεν αμφισβητείται. Το έννομο δε συμφέρον των προσθέτως παρεμβαινόντων, όπως εκτίθεται στις πρόσθετες παρεμβάσεις τους, είναι πρόδηλο, αφού σε περίπτωση ευδοκίμησης της αναίρεσης και περαιτέρω της αγωγής της αναιρεσεύουσας συμβολαιογράφου, δηλαδή σε περίπτωση που κριθεί ότι η τελευταία δικαιούται αμοιβή ανάλογη με την αξία του αντικειμένου του επίμαχου πωλητήριου συμβολαίου, ανάλογα θα αυξηθούν και τα δικαιώματα των προσθέτως παρεμβαινόντων, τα ποσά των οποίων αυτή είναι υποχρεωμένη να τους καταθέσει, σύμφωνα με το νόμο (πρβλ. ΟΛΑΠ 1/1996, 8/1998).

III. Με τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι «καθένας έχει το δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, εφόσον δεν προσβάλλει τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα και τα χρηστά ήθη», σκοπείται δε με αυτή η κατοχύρωση της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας του ανθρώπου, που αποτελεί το

κύριο περιεχόμενο της αξιοπρέπειάς του και πραγματοποιείται με την ελευθερία του ατόμου για την αδέσμευτη, μέσα στα όρια που ορίζονται με τη διάταξη, επιχείρηση ενεργειών που αναφέρονται στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική δραστηριότητά του (Ολ.ΑΠ 2/1997). Η με τη διάταξη αυτή καθιερούμενη προστασία της οικονομικής και επαγγελματικής ελευθερίας δεν είναι απόλυτη και είναι δυνατόν να επιβάλλονται νομοθετικοί περιορισμοί, εφόσον αυτοί είναι αντικειμενικοί και δικαιολογούνται από λόγους γενικότερου δημόσιου ή κοινωνικού συμφέροντος. Όρο παραδοχής των περιορισμών αυτών αποτελεί και ο υπό τούτων σεβασμός της αρχής της αναλογικότητας. Η αρχή αυτή, αναγνωριζόμενη παγίως, ως ισχύουσα, από τη νομολογία των δικαστηρίων και πριν από την αναγωγή της σε ρητή συνταγματική έννοια με την αναθεώρηση του Συντάγματος από τη Ζ' Αναθεωρητική Βουλή την 18.4.2001 (άρθρο 25 παρ. 1 εδ. β) και κατά το χρόνο δημοσίευσής του νόμου 1969/1991, ο οποίος κατά τις παρακάτω σκέψεις εισάγει περιορισμό ατομικού δικαιώματος συνταγματικά προστατευμένου, απαιτεί όπως οι από το νομοθέτη ή τη διοίκηση επιβαλλόμενοι περιορισμοί στην άσκηση των ατομικών δικαιωμάτων οριοθετούνται με βάση τα εννοιολογικά στοιχεία της προσφορότητας και της αναγκαιότητας του λαμβανόμενου μέτρου και της αναλογίας του προς τον επιδιωκόμενο με αυτό σκοπό.

IV. . Με το άρθρο 84 του Ν. 1969/1991 «Εταιρίες επενδύσεων χαρτοφυλακίου, αμοιβαία κεφάλαια, διατάξεις εκσυγχρονισμού και

εξυγιάνσεως της κεφαλαιαγοράς και άλλες διατάξεις» ορίζεται ότι :
Τράπεζες δύνανται να ιδρύουν εντός έτους από της δημοσιεύσεως
του παρόντος νόμου ανώνυμες εταιρίες διαχειρίσεως και
ρευστοποιήσεως στοιχείων του ενεργητικού ή του παθητικού τους
... (παρ. 1). Οι εισφορές σε είδος κατά την ίδρυση της εταιρίας,
που συνίστανται σε απαιτήσεις, ολόκληρες συμβάσεις,
χρεόγραφα, ακίνητα κ.λπ είναι απαλλαγμένες από φόρο - με
εξαίρεση το φόρο συγκεντρώσεως κεφαλαίου και το φόρο
προστιθέμενης αξίας - τέλος χαρτοσήμου, εισφορές,
παρακρατήσεις και οποιοδήποτε γενικό δημοσιονομικό βάρος ή
υποχρέωση είτε προς το Δημόσιο είτε προς τρίτους (παρ. 2^α). Οι
ανωτέρω αντικειμενικές φορολογικές απαλλαγές ισχύουν και για
κάθε μεταβίβαση περιουσιακών στοιχείων από τις ιδρύτριες
τράπεζες προς τις θυγατρικές τους εταιρίες του παρόντος άρθρου,
η οποία δεν γίνεται με μορφή εισφοράς ή και αντιστρόφως για
κάθε μεταβίβαση περιουσιακών στοιχείων από τις εταιρίες του
παρόντος άρθρου προς τις ιδρύτριες τράπεζες (παρ. 2β). Για τις
μεταβιβάσεις περιουσιακών στοιχείων των προηγούμενων
παραγράφων του παρόντος άρθρου τα τυχόν συμβολαιογραφικά
έξοδα, τα έξοδα εγγραφής στα δημόσια βιβλία κ.λπ υπολογίζονται
με βάση τις σχετικές διατάξεις του Ν. 4171/1961 (ΦΕΚ 93^Α), όπως
ισχύει σήμερα (παρ. 2γ 1). Κατ' εφαρμογή δε του άρθρου 2 παρ. 6
του Ν. 4171/1961 «περί λήψεως γενικών μέτρων για την
υποβοήθηση της οικονομίας της χώρας», όπως αντικαταστάθηκε
με το άρθρο 2 του ΝΔ 916/1971, επί μεταβιβάσεων ακινήτων από

τις ιδρύτριες τράπεζες προς τις κατά τα ανωτέρω συνιστώμενες θυγατρικές τους εταιρίες τα δικαιώματα των συμβολαιογράφων, που ενδιαφέρουν στην ένδικη υπόθεση, δεν μπορούν να υπερβούν τις 10.000 δραχμές. Από τις ως άνω διατάξεις ενόψει και της εισηγητικής έκθεσης του νόμου, που αναφέρει ότι η ρύθμιση της άνω διατάξεως επιβλήθηκε : α) για την εξυγίανση του ισολογισμού των τραπεζών από τις επισφαλείς τους απαιτήσεις και από συμμετοχές, υποκείμενες σε σοβαρή απαξίωση, όπως είναι π.χ. οι συμμετοχές σε προβληματικές και υπερχρεωμένες επιχειρήσεις, β) Για τη δημιουργία κατάλληλων φορέων διεξαγωγής factoring και εκκαθάρισης επιχειρήσεων, η οποία προβλέπεται από το Ν. 1947/1991 και γ) για τη δημιουργία ευλύγιστων φορέων, οι οποίοι με γρήγορες και διαφανείς διαδικασίες θα μπορούν να προβαίνουν στη ρευστοποίηση ακινήτων και συμμετοχών τραπεζών, προκειμένου οι τελευταίες να περιορίσουν τις ακινητοποιήσεις τους, στα πλαίσια της δεύτερης τραπεζικής οδηγίας της ΕΟΚ», ο περιορισμός της αμοιβής του συμβολαιογράφου σε πάγιο ποσό μέχρι 10.000 δραχμών για τη σύνταξη συμβολαίων για μεταβιβάσεις οποιασδήποτε αξίας δεν δικαιολογείται, κατά τη γνώμη της πλειοψηφίας, από λόγους γενικότερου δημοσίου ή κοινωνικού συμφέροντος. Αντιθέτως ο περιορισμός της αμοιβής, με την οποία—προσδιορισμένη γενικώς και με βάση αντικειμενικά κριτήρια σε αναλογικό ποσοστό επί του αντικειμένου κάθε πράξεως — ο δημόσιος λειτουργός συμβολαιογράφος συμμετέχει στην οικονομική ζωή της χώρας,

αποβλέπει στη διευκόλυνση επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, που δυνητικώς κατά το οικονομικό συμφέρον τους θα αναλάμβαναν οι τράπεζες. Πλέον τούτου, εγόψει των στρατηγικής σημασίας παρεχομένων, με τη ρύθμιση αυτή του ν. 1969/1991, δυνατοτήτων στις τράπεζες, στο ισχύον κατά το χρόνο δημοσιεύσεώς του αναλογικό ποσοστό 1,15% της αμοιβής του συμβολαιογράφου για τη σύνταξη των, κρινομένων σκοπίμων από την τραπεζική επιχείρηση, μεταβιβαστικών πράξεων αποτελεί όλως ασήμαντο παράγοντα στις τραπεζικές επιλογές με βάση το νόμο αυτό. Ο δραστικός δε - εν όψει και του ότι οι παραπάνω επιλογές συνδέονται με ιδιαίτερα μεγάλης αξίας μεταβιβάσεις - περιορισμός της αμοιβής του συμβολαιογράφου, σε πάγιο ποσό μέχρι 10.000 δραχμών - το οποίο μάλιστα είχε θεωρηθεί νομοθετικά ως εύλογος περιορισμός αυτής σε χρόνο απέχοντα πλήρη εικοσαετία πριν τη δημοσίευση του ν. 1969/1991 - αποτελεί δυσανάλογη συμμετοχή του για την πραγματοποίηση του ως άνω σκοπού της ρυθμίσεως του νόμου 1969/1991. Εντεύθεν ο κατά τα άνω περιορισμός της αμοιβής του συμβολαιογράφου, προσδιορισμένης με βάση αντικειμενικά κριτήρια κατά τον προβλεπόμενο στον Κώδικα Συμβολαιογράφων τρόπο, δεν είναι σύμφωνος και με την αρχή της αναλογικότητας, ως μη αναγκαίος, απρόσφορος και δυσανάλογος εν όψει του επιδιωκόμενου με αυτόν σκοπού.

Κατά τη γνώμη 9 μελών, των: Ευάγγελου Περλίγκα, αντιπροέδρου, Σπυριδωνα Γκιάφη, Δημητρίου Βούρβαχη,

Θεόδωρου Μπάκα, Νικολάου Γεωργίλη, Ανάργυρου Πλατή, Αναστασίου Πράσσου, Σπυριδωνα Κολουβά και Χρύσανθου Παπούλια, αρεοπαγιτών, οι ως άνω περιορισμοί, μεταξύ των οποίων και της αμοιβής των συμβολαιογράφων, κρίθηκαν ευλόγως αναγκαίοι, είναι δε και πρόσφοροι τόσο για τη σύσταση των φορέων-θυγατρικών εταιριών (στην ουσία αποσπασμένων κλάδων, ενταγμένων στην οργάνωση των μητρικών τραπεζών), όσο και για τη μεταβίβαση προς τις τελευταίες των περιουσιακών στοιχείων των τραπεζών, μεταξύ των οποίων και τα ακίνητα. Και τούτο, διότι διαφορετικά η ως άνω σύσταση και οι μετακινήσεις των, μεγάλης αξίας κατά κανόνα, περιουσιακών στοιχείων θα είχαν δυσβάστακτο κόστος και δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν, με αποτέλεσμα να μη μπορεί να επιτευχθεί ο στόχος του νομοθέτη, για την εξυγίανση του τραπεζικού συστήματος, η οποία και τις τράπεζες θα καθιστούσε ανταγωνιστικές μέσα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα και την εθνική οικονομία και το γενικότερο δημόσιο συμφέρον θα εξυπηρετούσε. Δεν είναι δε και δυσανάλογος ο περιορισμός του δικαιώματος του συμβολαιογράφου, ιδίως εν όψει του ότι πρόκειται για εξαιρετικά περιορισμένη κατηγορία εκ των ευρείας εκτάσεως αντικειμένων της αρμοδιότητας του συμβολαιογράφου. Εντεύθεν, ο προαναφερόμενος περιορισμός της αμοιβής των συμβολαιογράφων επί

μεταβιβάσεων περιουσιακών στοιχείων—από την ιδρύτρια τράπεζα στη θυγατρική της «εταιρία διαχείρισης ενεργητικού παθητικού», σύμφωνα με το άρθρο 84 παρ. 2γ του Ν. 1969/1991 σε συνδυασμό και προς το άρθρο 2 παρ. 6 εδ. β' του Ν. 4171/1961, όπως ήδη ισχύει, υπαγορευόμενος από γενικότερο δημόσιο συμφέρον, και μη όντας αντίθετος στην αρχή της αναλογικότητας, αποτελεί επιτρεπτό περιορισμό της κατοχυρούμενης με το άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος οικονομικής και επαγγελματικής ελευθερίας των συμβολαιογράφων.

Στην κρινόμενη περίπτωση με την αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας συμβολαιογράφου προβάλλεται ότι αυτή συνέταξε κατ' εντολή των αναιρεσιβλήτων το με αριθμό 12828/30.12.1994 συμβόλαιο που αφορούσε μεταβίβαση ακινήτων της πρώτης τούτων (Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος) προς τη δεύτερη τούτων θυγατρική της εταιρία «Εθνική Κεφαλαίου Α.Ε. διαχείριση ενεργητικού και παθητικού». Ότι η αντικειμενική αξία των μεταβιβασθέντων έφθασε στο συνολικό ποσό των 3.316.606.721 δραχμών, εδικοιούτο δε με βάση την κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 95 του Κώδικα Συμβολαιογράφων εκδοθείσα και ισχύουσα υπουργική απόφαση αναλογικών δικαιωμάτων συνολικού ποσού 39.765.441 δραχμών και όχι αμοιβή πάγιου ποσού 10.000 δραχμών. Ζήτησε δε την καταβολή του ως άνω αναλογικού ποσού της αμοιβής. Το Εφετείο, επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση

Αριθμός απόφασης 10/2003,σελ. 13

που είχε απορρίψει την αγωγή, εφαρμόζοντας τη διάταξη του άρθρου 84 παρ. 2γ του Ν. 1969/1991, που προβλέπει ότι για τη σύνταξη συμβολαίου του αντικειμένου αυτού η αμοιβή του συμβολαιογράφου περιορίζεται στο πάγιο ποσό των 10.000 δραχμών. Κατ' ακολουθίαν των παραπάνω σκέψεων, το Εφετείο, παραβίασε, κατά τη γνώμη της πλειοψηφίας, τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος και του εφαρμοσθέντος, καίτοι μη εφαρμοστέου ως προσκρούοντος στην πρώτη, άρθρου 84 παρ. 2γ του Ν. 1969/1991 και πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά παραδοχή του παραπεμφθέντος στην Ολομέλεια δευτέρου λόγου της αναιρέσεως. Κατά τη γνώμη όμως της μειοψηφίας έπρεπε να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την 2822/1999 απόφαση του Εφετείου Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο Εφετείο Αθηνών, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές. Και καταδικάζει τους αναιρεσίβλητους στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσειούσας από δύο χιλιάδες διακόσια (2.200) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 30 Ιανουαρίου 2003 και δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 20 Φεβρουαρίου 2003.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

